

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γ ρ α φ ε ῖ ο ν τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδος Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἡμέραν ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτώ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνοπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάξις αὐτῶν

Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ περὶ λημένα ἡμῖν χειρὸ γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ εἰς ἐπιστρέφονται. — Ἀνοπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴ τῆς ἀποστολλοῦσας δὲν εἰν δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶν εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ

Δι' ἀμεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσιν γραμματοσημὸν 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀπὸ τὸ ταξεῖδι μου. — Ὁ Μάγος. — Οἱ πρῶτοι βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος (ὑπὸ κ. Πηνελόπης Παπαηλιοπούλου). — Ἡ κ. Claude Ferval (ὑπὸ δος Βιρῆνης Νικολαΐδου). — Ἡ ψῆφος τῶν γυναικῶν (ὑπὸ κ. Μαρίας Μαρτν). — Τὸ Βασιλικὸν Θέατρον. — Τὰ διηγηματα τοῦ κ. Ξενοπούλου. — Ἀλληλογραφία. — Συνεργή. — Ἐπιφυλλίς.

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

Ο ΜΑΓΟΣ

Ἐὰν ἐχρειάσθη ἡ δύναμις τῆς μεγάλης ἀγάπης τῆς Παρθενόπης διὰ νὰ δημιουργήσῃ ἐπάνω εἰς τὴν πλέον πυρογεν νημένην ἄκραν τῆς γῆς τὴν Νεάπολιν, ἐχρειάσθη ὅμως καὶ κάποια ἄλλη ἀνωτέρα δύναμις, κάποια δύναμις μυστικὴ διὰ νὰ τὴν καθαρῶς καὶ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ ὅλα τὰ κακά, τὰ ὅποια μαστίζουσαν πάντοτε τοὺς πρωτογενεῖς τόπους.

Ὅπου ἡ ἐδῶ Ἑλλάς τῶν πρώτων χρόνων ἐδημιούργησεν ἥρωας ὡς τὸν Θητέα καὶ ἡμιθέους ὡς τὸν Ἡρακλῆ, οἱ ὅποιοι ἠγωνίσθησαν καὶ ἐπάλασσαν διὰ νὰ σώσουν τὰς πρώτας συνοικισθείσας τότε πόλεις τῆς ἀπὸ κάθε εἶδους πληγῆν καὶ μάστιγα, ἡ ἐκεῖ Ἑλλάς, ἡ μεγάλη, με ἔδραν τῆς τὴν πόλιν τῆς Παρθενόπης ἐζήτησεν ὄχι εἰς γίγαντας με μῦς ἀπὸ χάλυβα, ἀλλ' εἰς δύναμιν μελλον μαγικὴν, εἰς δύναμιν ποῦ ἡ πνοὴ τῆς τέχνης ἔκαμνε μεγάλην καὶ ἀνίκητον τὴν θεραπείαν τῶν ἰδικῶν τῆς κκκῶν.

Καὶ ὡς λαὸς νέος, ὁ μικρότερος αὐτὸς ἀδελφὸς τῆς μεγάλης ἑλληνικῆς οἰκογενείας, ὡς λαὸς πλέον ἀπὸ τὴν φύσιν εὐνοημένος καὶ πλέον χαϊδεμένος καὶ τρυφερός ἀπὸ τὴν μεγάλην ἀγάπην τῆς Παρθενόπης του, ὡς λαὸς ποῦ ἔμαθε νὰ ἀρκῆται εἰς ὅ,τι ἡ πλοῦσις γῆ του τοῦ ἔδιδεν, ὁ ὅποιος δὲν ἐκαταδέχθη ἄλλον κτίστην καὶ ἄλλον ἀρχιτέκτονα διὰ τὴν κατοικίαν του ἀπὸ τὸν θεόν, ἐζήτησεν ὡς ἐξαγνιστὴν τῆς χώρας του κάποιον, ποῦ νὰ προτεγγίξῃ με αὐτὸν καὶ

νὰ εἶναι καλὸς καὶ γενναῖος καὶ ποιητικὸς ὡς ἐεῖνον.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ φύσις ὑπῆρξε δι' αὐτὸν στοργικὴ ὡς καλὴ μητέρα καὶ τοῦ ἠπλώσε τὸν ὠραιότερον τοῦ κόσμου οὐρανὸν ὡς στέγην καὶ τὸν ἐσυνείθισε νὰ ἀρκῆται εἰς τὴν θερμότητα τοῦ λαμπροῦ τῆς ἡλίου καὶ νὰ μὴ ζητῆ ἄλλα ἐνδύματα ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ ἔπλεκαν εἰς τὸ σῶμά του αἱ χρυσαῖτοι ἀκτῖνες καὶ νὰ φωτίζετο εἰς τὰς μακρὰς νύκτας εἰς τὸ φῶς τῶν μυριάδων ἀστρῶν του, δι' αὐτὸ ἐζήτησε τὸν θαυματοῦργον προστάτην ἀπὸ ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος ἐφάνετο νὰ ἔχη πατρίδα τὸν οὐρανόν, καὶ νὰ ἐγνώριζε τί λέγουσαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους αἱ σεληνόλουστοι νύκτες, καὶ ποῖαν δύναμιν ἔχουσαν ἐπὶ τῆς γῆς οἱ ἀστερισμοὶ καὶ τί ψάλλουσαν μουσικὰ εἰς τὸ ἄπειρον αἱ μεγάλαι δρῦς τῶν δασῶν καὶ οἱ κυματίζοντες εἰς τὰς πεδιάδας χρυσοῦ στάχους.

Καὶ ὁ μάγος, εὐρέθη, νέος καὶ ὠραῖος, γέννημα καὶ θρέμμα τῶν μουσῶν, ποῦ μαζὺ τῶν ἐψαλλεν εἰς τὰ δάση τὰ σιωπηλὰ καὶ ἀπὸ αὐτὰς ἔμαθε τὴν γλῶσσαν τῶν μυρωμένων ἀνθῶν καὶ τῶν μελισσταλάκτων ὀπωρικῶν. Καὶ ὁ μάγος εὐρέθη νέος καὶ ὠραῖος, ποῦ ἐγνώριζε κάθε ἀπόκρυφον τῆς γῆς καὶ κάθε μυστικὸν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ κάθε πόθον τῶν θεῶν, οἱ ὅποιοι διὰ τὴν ἀγάπην τῆς Παρθενόπης ἐστόλιζαν τὴν γῆν τῆς με πλοῦσια σπαργὰ καὶ ἐπλούτιζαν τὰς θαλάσσας τῆς με μαργαριτάρια καὶ με κοράλια κόκκινα ὡσὰν χεῖλη παρθενικά. Καὶ ὁ μάγος εὐρέθη νέος καὶ ὠραῖος ποῦ ἐρευνοῦσε τὰ ἄντρα τὰ σκοτεινὰ καὶ ἐξημέρωνε τὰ θηρία καὶ ἐζητοῦσεν εἰς τοὺς ἀγρούς τὰς ψυχὰς τῶν βοτάνων καὶ ἐζευγάρωνε τὰ πλουμισμένα τῶν πεταλούδων σώματα ἐπάνω εἰς στρώματτα ἀπὸ φύλλα ρόδων καὶ μενεξέδων.

Καὶ ὁ μάγος εὐρέθη νέος καὶ ὠραῖος ὡς Ἀπόλλων με μόνον ὄπλον του διὰ τὴν νίκην τὴν χρυσοῦν του λύρην καὶ μόνον δύναμιν του τὰ λόγια του τὰ τεχνικὰ καὶ θεῖα, ποῦ σπαραττοῦσεν τοὺς ἀνέμους εἰς τὸν δρόμον των καὶ ἐμαρμά-

ρωναν τὰ νερά μέσα εἰς τὴν χυτὴν ὡς ἀπὸ σκαλισμένην πορσελάνην ἀκτὴν.

Καὶ ὁ νέος καὶ ὠραῖος μάγος ἔκκαμε θύμικτα, ποῦ τὸν ἀνέδειξαν γίγαντα ὡς τὸν Μωῦσῆν τῶν Ἑβραίων καὶ ἤρωα ὡς τὸν Ἡρακλέα καὶ τὸν Θησέα μαζὶ. Μὲ μόνην τὴν διαφοράν ὅτι αὐτὸς δὲν ἐμεταχειρίσθη ποτὲ βίαν καὶ δὲν ἐθύμωσε ποτὲ ἐναντίον κανενός καὶ δὲν εἶχε ῥόμπλον διὰ τὴν σπάζη κεφαλὰς καὶ δὲν ἐφόρει εἰς τὸν ὦμον δέρμα λέοντος, ἀλλ' ἦτον ἥσυχος καὶ εἰρηνικός καὶ ἀγαποῦσε τὴν ζῆ μόνος καὶ δὲν ἐζήτει τὴν γίνην οὔτε ἀρχηγός, οὔτε βασιλεὺς εἰς τὸ ὠραῖον τῆς Παρθενόπης βασίλειον.

Καὶ ἰδοὺ πῶς ἀραδειάζει ἡ παράδοσις τὰ κατορθώματα τοῦ νέου καὶ ὠραίου μάγου, ποῦ ὀμοιάζει σὺν τὸν Ἀπόλλωνα καὶ εἶχε διὰ μόνον ὄπλον τοῦ τὴν χρυσὴν καὶ μαγευμένην λύραν του. Εὐθύς ποῦ ἀπὸ τοὺς πρώτους χρόνους ἡ Παρθενόπη συνοίκισε τὴν πόλιν τῆς, καί ποια φθονερὰ πνεύματα ἐζήλευσαν τὰ κάλλη τῆς, ὥστε μὲ τοὺς ἀνέμους μαζὶ ποῦ ἐστελαν τὴν ἀνοιξίν, διὰ τὴν καίον τὰ σπαρτὰ καὶ τὰ μαραινοῦν τὰ λουλούδια εἰς τὸν κάλυκα καὶ τὰ στεγνόνουν τὰ νερά εἰς τὰ βόθρα τῆς γῆς, ἐξαπέλευσαν εἰς τὴν πόλιν καὶ κοπάδια μυῖων βρομερῶν, ποῦ ἐμόλυναν ὅλα καὶ ἐτυραννοῦσαν τοὺς ἀνθρώπους τὸσον, ὥστε οὔτε νύκτα οὔτε ἡμέραν εὕρισκαν ἡσυχίαν. Καὶ ἡ ὠραία πόλις ἀφρευκα θὰ ἐρημώοντο, ἐὰν ὁ μάγος κάτοικος τοῦ Παυσιλύπου, ὁ ὁποῖος ἐπεριπάτει πάντα μόνος εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ εἰς τὰ ὄρη δὲν κατεσκευάζε με ἰδικόν του χρυσάφι μίαν μαγευμένην μυῖαν χρυσὴν καὶ δὲν τὴν ἐστελλεν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τῆς ἐξοχὰς τὰ φέρη με τὸ φύσημά τῆς τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀθανασίας, τὸν θάνατον εἰς τὰ βρομερὰ ἔντομα.

Κι' ἡ ἀνοιξὶς θὰ ἐφυγαδεύετο διὰ πάντα ἀπὸ τὴν ὠραίαν πόλιν τῆς Παρθενόπης, ἂν ὁ μάγος δὲν ἀνέβαινε εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὑψηλοτέρου λόφου καὶ δὲν διέτασσε τὸν ἀνεμὸν ποῦ ἔκκαε καὶ ἐφλόγιζε τὰ σπαρτὰ τὰ στρέψη πίσω εἰς τὴν ἔρημον τῆς Ἀφρικῆς τὸ φύσημά του. Καὶ οἱ ἀνθρώποι θὰ ἀπέθνησκαν σκληρὸν θάνατον, ἂν δὲν ἐστέγγωνεν ὁ νέος καὶ ὠραῖος μάγοστὰς λίμνας καὶ τὰ ἔλη ἀπὸ τὰ στάσιμα νερά ποῦ ἐγεννοῦσαν βδέλλες φαρμακερές καὶ ἐσκόρπιζαν τὸν θάνατον εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ἐπειδὴ ἡ Παρθενόπη εἶχε κτισθῆ ἐπάνω ἀπὸ κουφώματα τῆς γῆς καὶ ἀπὸ ἀντρα καὶ σπήλαια σκοτεινὰ, ἐκρυσπεν εἰς τὰ βόθρα τῆς ὄφεις ποῦ ἐδίδαν τὸν θάνατον εἰς τοὺς νέους καὶ τὰς νέας μὲ τὰ φαρμακερὰ δαγκάματά των.

Ὁ νέος καὶ ὠραῖος μάγος ἐξώρπισε τοὺς ὄφεις καὶ ἀπὸ τότε ἔμειναν ἀόρατοι εἰς τὰ βόθρα τῆς γῆς. Καὶ ὅταν ἔπειτα ἀσθένεια φοβερὰ ἐθανάτωνεν ἀλύπητα τὰ πλέον ὠραῖα καὶ ὑπερήφανα ἄλογα, ὁ νέος καὶ ὠραῖος μάγος ἔκκαμεν ἕνα ἵππον ἀπὸ λάμποντα χαλκόν, τὸν ὁποῖον εὐθύς ὡς ἀντίκρυζαν τὰ ἀρρωστημένα ἄλογα ἐγίνοντο καλά. Ἀλλὰ καὶ τί ἄλλα θαύματα δὲν ἔκκαμεν ὁ νέος καὶ ὠραῖος μάγος! Αὐτὸς μὲ τὰ μαγευμένα τραγοῦδια του δὲν ἐπολαπλασίασε τὰ ψάρια τῆς θαλάσσης καὶ τὰ ὄστρακα τῶν ὠραίων ἀκτῶν; Αὐτὸς δὲν ἀνοιξεν εἰς τὰ μαῦρα σπλάγγνα τῆς γῆς τὸν δρόμον τοῦ Ποτσοῦλη καὶ ἐκοινώνησε τὴν πόλιν μὲ τὰς ὠραίας καὶ μαγικάς τοῦ Παυσιλύπου ἐξοχὰς; αὐτὸς δὲν ἀπεκάλυψε τὰ

ψεύτικα μυστήρια τῆς Κύμης καὶ δὲν ἐφανερώετο τὸ μυστικὸν τῆς ἡχοῦς εἰς τὸν κόνον τοῦ παμπονεύρου Ἑρμοῦ. Αὐτὸς δὲν ἐμάγευσε τὰ θερμὰ νερά τῶν πηγῶν τοῦ Παυσιλύπου καὶ τὰ ἔκκαμε τὰ θερπεύουν καθε ἀσθένειαν;

Καὶ ὅταν ἐτελείωσε τὰ θαύματά του καὶ ἐχάρισεν εἰς τὴν πόλιν τόσα καλά, νεὸς πάντοτε καὶ ὠραῖος, χωρὶς οὔτε τὰ χρυσὰ καλλιά του τὰ ἀσπρίσουν, οὔτε τὸ λιγερὸν σῶμά του τὰ κυρτωθῆ, ἐξηρανίσθη ἐξαρκα χωρὶς τὴν μάθη ποτὲ ὁ λαὸς τῆς Νεαπόλεως ποῦ ἔφυγε καὶ ποῦ ἀπέθνηκεν, ἐὰν ὑποθεθῆ ὅτι οἱ ἀνθρώποι τῶν χρόνων ἐκείνων ἐπίστευαν τὸν μάγον των θνητόν.

Καὶ μόνον τὸ ὄνομά του ἔμεινε γνωστὸν καὶ διεσώθη ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, ἕως ὅτου ἐπέρασεν αἰῶνες καὶ καιροί, καὶ ἔπειτα ἀργὰ πλέον, ὅταν τὸ ὄνομα τῆς Παρθενόπης ἤρχισε τὴν σθένεται ἀπὸ τὴν ἐνθύμησιν τῶν ἀνθρώπων, καί ποιος σφόδρα ποῦ εἶχε διαβάσει τὰ βιβλία τοῦ μάγου καὶ εἶχε μαγεύσει τὴν μαγικήν του δύναμιν ἔθεσε τὸ ὄνομά του ἐπάνω εἰς μίαν λευκὴν μαρμαρένιαν πλάκα καὶ τὴν ἐτοποθέτησεν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ παλαιοῦ ὑπογείου δρόμου τοῦ Ποτσοῦλη: Ὁ μάγος εἶναι ὁ Βιργίλιος, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὸν σοφόν, ἀπέθανεν ἐκεῖ, ὅπου ἡ μαγικὴ τῆς τέχνης του δύναμις ἐθαυματούργησε.

Καὶ ὡς συμπέρασμα εἰς τὴν παράδοσιν: Ὁ ἐδῶ Ἕλληνας καὶ τὸν σωτήρα του ἀκόμη Ἡρακλέα, τὸν γίγαντα καὶ τὸν ἡμίθεον ἐξαποστέλλει βραχνισμένον εἰς τὰ Ἡλύσια μὲ θάνατον σκληρὸν καὶ φοβερόν. Καὶ γίνεται ἡ ἀγάπη του τῆς γυναικὸς φαρμακωμένον σάβανον, ὅπου τοῦ σχίζει τὰς σάρκας τὰς ἀπὸ χάλυβα καὶ τοῦ περνα τὰ κόκκαλα τὰ ἀθάνατα καὶ τοῦ συσπᾶ ἕνα πρὸς ἕνα καθε μὴν τοῦ σώματος εἰς ἄγριον θανάτου σπάρκαμα. Ὁ ἐκεῖ Ἕλληνας μὲ τῆς Παρθενόπης του τὴν ἀγάπην δημιουργὸν καὶ κοσμομογεννήτριαν, μὲ τὴν γλυκεῖάν τῆς φύσιν ὡς διδάσκαλον, μὲ τὸ κανούρισμα τῶν θαλασσῶν τῆς ὡς τῆς παρθένου του ψυχῆς περὶ γίγισμα, μὲ τῶν δασῶν τὸν ψίθυρον ὡς μουσικὴν, ἀνέρχεται ὑψηλὰ ὑψηλὰ εἰς τοὺς κόσμους τοῦ ὠραίου, ὥστε πατρίδα δίδει εἰς τὸν Βιργίλιον τὸν οὐρανὸν καὶ εἰς τὴν δύναμιν τῶν στίχων του εὕρισκει θεραπείαν διὰ πᾶν κακὸν καὶ νέον πάντοτε καὶ ὠραῖον τὸν φκντάζεται καὶ ἄτρωτον καὶ ἀθάνατον, ὅπως ἀθάνατον ὑπῆρξε καὶ τὸ ἔργον του, ποῦ ἀπὸ τὴν φύσιν τὴν καλὴν καὶ γόνιμον μὲ τὴν τέχνην καὶ μαγείαν ἤντησε.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Οἱ Ὁθωνισταὶ φοβούμενοι νικητὴν τῶν διαπραγματεύσεων των διὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Βασιλέως Γεωργίου, μετὰ ζήλου ἐπεδίδοντο εἰς τὴν πραγμάτωσιν τῆς Παλινορθώσεως καὶ ἐναγωνίως ἀνέμενον τὴν πρώτην ἐπιστολὴν τοῦ ἀπεσταλμένου των πρὸς τὸν Βασιλέα Ὁθωνα. Ἡ ἐπιστολὴ ἐφθασε καὶ μετὰ πολλῆς συγκινήσεως ἀνεγνώσθη, συναχθέντων πάντων τῶν Ὁθωνιστῶν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰπποκράτους ἐπὶ Ὁθωνος Ε. Σίμου. Αὕτη διελάμβανε τὰ ἑξῆς.

«Οὐδεμία γραφὴ δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν συγκίνησιν τῶν Βασιλέων ἐπὶ τῇ ἀφίξει μου.

Τὸσω μᾶλλον καθότι δὲν εἰδοποίησα τὴν ἔλευσίν μου, εἰμὴ ὅταν ἔμεινον εἰς Βιέννην, ὅτι εὕρισκοντο εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ Βασιλέως Λουδοβίκου, δύο ὥρας ἀπέχουσαν τοῦ Στρασβούργου, ἔθεν ἐτηλεγράφησα εἰς τὸν Αὐλάρην Παναγιώτην Νοταρῶν ὅτι φθάνω. Μὴ γνωρίζοντες ἀκόμη τὴν ἐπίσημον ἀποστολὴν μου καὶ μόνον διότι ἔβλεπον πρόσωπον Ἑλληνικὸν ἤρκεσε νὰ φέρῃ τὸν κοπετὸν εἰς τὴν Βασιλίτσαν Ἀμαλίαν, ἣτις ἐστάθη ἀδύνατον νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν καὶ οἱ κρουνοὶ τῶν δακρύων ἔβρεχον τὸ ἔδαφος τῆς αἰθούσης, εἰς ἣν μὲ ἐδέχθησαν, παραλείψασα αὐτὴν τὴν φερόν τὴν ἐπιμοτυπίαν καὶ νεύσασά με νὰ καθήσω μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ Βασιλέως.

Ὁ ἀτυχὴς Βασιλεὺς περίλυπος παρετήρησε αὐτὴν, κλαίοντα ἀκαταπαύτως καὶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μοι ἔδωκε νὰ ἐνόησω ὅτι πρέπει νὰ ἀφῆσω μεν νὰ παρῆθῃ ἡ κρίσις, καὶ μὲ τρέμουσαν φωνὴν μὲ ἠρώτα, ἂν το ταξιδί μου ἦτο εὐχάριστον καὶ ἂν αἱ ὑποθέσεις μου μοι ἐπιτρέπουν νὰ μείνω ξενιζόμενος παρ' αὐτοῖς δι' ὀλίγας ἡμέρας. Ὁφελήθη τῆς περιστάσεως διὰ τὴν φέρω κάποιον ἀντιπερατπισμὸν εἰς τὴν θλίψιν τῆς Βασιλίτσας καὶ ἀπεκρίθη εἰς τὸν Βασιλέα, ὅτι ἔχω τὴν ἀπόφασιν νὰ μείνω ὅσον ἡ Μεγαλειότης του το ἐπιθυμῆ, ἀλλὰ θὰ ἀναχωρήσω ἀμέσως ἀπὸ τοσοῦτον δυσμενῶς διάκειται ἡ Βασιλίτσα Ἀμαλία πρὸς ἐμὲ καὶ οὐδεμίαν εὐχαρίστησιν προξενῶ. Ἐγέλασεν ἡ δυστυχὴς καὶ ἤπλωσε καὶ πάλιν τὴν χεῖρά της πρὸς ἐμὲ, καὶ ὁ χεῖμαρρος τῶν δακρύων μετεβλήθη εἰς χεῖμαρρον ἐρωτήσεων διὰ τὰ ἐν Ἀθήναις. — Πῶς ἔγεινε; — Τί ἔγεινε; — Διατί ἔγεινε; — Τί θὰ γείνη; — Πῶς θὰ γείνη;

Μεγαλειοτάτη, εἶπον, ἀδύνατον νὰ ἀπαντήσω εἰς τὰς ἐρωτήσεις Σας. Καὶ αὐτοὶ ἀκόμη, οἵτινες ἐπέφερον τὴν μεταβολὴν δὲν γνωρίζουσι καλῶς τὸ διατί, καὶ οὔτε ἔχουσι τὴν συναίσθησιν τῆς πράξεώς των. Εἰς τὰ Ἔθνη φαίνεται τῆς Εὐρώπης ἐπέρχεται κατὰ τρικλονταετίαν ἀσθένειά τις πυρετός μετὰ παραληρημάτων, ὁ ὁποῖος ἀδύνατον νὰ κατευνασθῆ, ἂν δὲν ἐπέλθῃ ἀπὸ τῆς δυστυχίας, ἡ ἀπογοήτευσιν. Διὰ τοῦτο εἶδομεν τὴν πτώσιν τοῦ καλοῦ Βασιλέως Φιλίππου ἐν Γαλλίᾳ, ὅπως καὶ τὰς φοβερὰς Δυναστικὰς μεταβολὰς ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ λοιποῖς Κράτεσι. Καὶ ἡ Βαυαρία ἀκόμη δὲν ἀνθεῖξε εἰς αὐτὸν τὸν πυρετόν, ἐκθρονίσασα τὸν ἀριστον Βασιλέα Λουδοβίκον διὰ μηδμητὴν ἀφορμὴν. Ὁ δὲ Ἕλληνικὸς Λαὸς, ὁ μᾶλλον φιλόνομος, ὁ μᾶλλον ἱπποτικὸς καὶ ἰδεολόγος παρεκλύθη ἀναισθητῶς εἰς τὸν πυρετόν τῆς ἀλλαγῆς, μεταβολῆς τινος ἔστω καὶ ἐπὶ τὰ χεῖρα.

— Ἀλλὰ τί λέγουσι λοιπὸν προσωπικῶς δι' ἡμᾶς; ἐρωτᾷ ἡ Βασιλίτσα Ἀμαλία.

— Τὴν ἡμέραν τῆς 10 Ὀκτωβρίου, Μεγαλειοτάτη, ἀπεκρίθη, ἔλεγον καὶ ἔψαλλον τὴν σωτηρίαν τῆς Πατρίδος ἀπὸ τῆς Ἐένης Ἀκρίδος καὶ ἀπὸ τὸν κωφὸν τὸν Βαυαρὸν μετὰ φωνῆς στενωρῆς καὶ ὀλίγον βροχνώδους ἀπὸ τὴν κατὰ χερσίν του οἴνου: ἀλλὰ μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἐψάλλετο ἀκόμη ὁ ὕμνος πρὸς τὴν Ἀκρίδα, ἀλλὰ σιγαλῆ τῆ φωνῆ καὶ εἰς τὰς ἀποκέντρους συνοικίας: μετὰ ἕνα μῆνα δὲν ἤκουετο πλέον ὁ ὕμνος, ἀλλ' εἶχον μεταβάλει ἐπίθετα καὶ ἀνυπομόνως ἔλεγον, οὐφ! κι' αὐτὸς νὰ πάη νὰ πουληθῆ στὴν Ἀουστρία!

Τὸν δὲ τρίτον μῆνα ἀπὸ τῆς Μεταπολιτεύσεως ἔλεγον, «Κι αὐτὸς ὁ εὐλογημένος εἶχε μίαν ἐπιμονὴν ἀνυπόφορον νὰ ἐπεμβῆ εἰς τὰς ἐκλογὰς». Τὸν δὲ τέταρτον μῆνα ἔλεγον, «εἶχε καὶ κάποια καλὰ ὁ Ὁθωνας: δὲν ἄφινε νὰ παύουν τοὺς ὑπαλλήλους ἄιντε, ἄιντε κατὰ το κέφι τοῦ καθενός». Κατὰ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἀνεχώρησα τῶν Ἀθηνῶν, ἔλεγον, «ὁ καυμένος ὁ Βασιλεὺς Ὁθων» καὶ αὐτὴν τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὀμιλῶ μεθ' Ἰμῶν, Μεγαλειοτάτη, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι λέγουσι, «ὁ ἀγαθώτατος Βασιλεὺς Ὁθων».

Νέα δάκρυα κατέλαβον τὴν Βασιλίτσαν Ἀμαλίαν εἰς αὐτὴν τὴν κλιμακωιδῆ ἀφήγησίν μου τῶν φρονημάτων καὶ αἰσθημάτων τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Καὶ κατόπιν εἰς τὸν ροῦν τῆς συνομιλίας ἀφρημένοι ἀμφοτέρω καὶ ὡς ἐντελῶς λησμονήσαντες ὅτι ἦσαν πεπτωκότες, ἐξήτκον ἐν λεπτομερείᾳ τὰ πάντα καὶ μοι ἐδίδον ἐπιταγὰς καὶ διαταγὰς, ὡς ἂν ἤμην ὑπουργός, καὶ ἐξέφραζον τὴν εὐαρέσκειαν ἢ τὴν δυσθυμίαν των εἰς ἀντικείμενα ἐσωτερικῆς διοικήσεως καὶ προέτεινον τρόπον μεταρρυθμίσεως τοῦ μὲν ἢ τοῦ δὲ νόμου. Τὸ μεσονύκτιον μὰς κατέλαβε εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, καθημένους καὶ ἐξακολουθοῦντας μετὰ ζήλου τὴν διόρθωσιν τῶν κοινῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ συζητοῦντας τὸ καὶ τὸ διότι, ἀνευ οὐδεμιᾶς συναισθήσεως τῆς ἐκείνου ἡμῶν θέσεως. Εἶχον ἤδη προσχεδιάσῃ ὅτι εὐθύς ἀμέσως δὲν ἔπρεπε νὰ ὀμιλήσω περὶ τῆς ἐπιστήμου ἀποστολῆς μου καὶ τοῦ σκοποῦ αὐτῆς διὰ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ λόγου μου καὶ τὰς προσπάθειάς μου ἀπέναντι τῆς ψυχολογικῆς καταστάσεως εἰς ἣν ἦθελον εὕρει τοὺς ἀτυχεῖς Βασιλεῖς. Καὶ οὕτω ἀφινόμενος εἰς τὴν εὐχαρίστησιν, ἣν ἐδίδον εἰς τοὺς δυστυχεῖς ἐξορίστους διὰ τῆς συζητήσεως τῶν πραγμάτων, ὡς ἂν δὲν ὑπῆρξε Ἐπαναστάσις καὶ ἐκθρόνησις, καὶ ἤθελε βεβαίως μὰς καταλάβει ἡ προίξις ἐκεῖ καθημένους, οὐδενὸς τῶν Αὐλικῶν τολμῶντος νὰ διακόψῃ τὴν ἀγαλλίασιν αὐτῶν, ἂν ἡ Μεγάλῃ Κυρία Βαυαρὶς Πλουσκὸφ δὲν ἐλάμβανε οἶκτον καὶ εἰσελθοῦσα λέγει τῇ Βασιλίττῃ δύο τρεῖς λέξεις Γερμανιστί, τὰς ὁποίας δὲν ἐνόησα: ἀλλὰ ἀμέσως ἡ Βασιλίτσα, ἐγερθεῖσα καὶ τείνασά με τὴν χεῖρα: κατεγράσθημεν, εἶπε ἑλληνιστί καὶ δὲν ἔκαμα ὡς καλὴ νικοκυρὰ νὰ φροντίσω τὸν ξενιζόμενον: καὶ καλέσασα ἕνα τῶν φουστανελοφόρων Ἑλλήνων ὑπηρετῶν: ὀδηγήσατε, εἶπε καὶ ἐτοιμάσατε δεῖπνον εἰς τὸ διαμέρισμα τοῦ Κυρίου.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἅμα ἔμαθον οἱ Βασιλεῖς διὰ τῶν ὑπηρετῶν ὅτι ἐξύπνισα καὶ ἔλαβον τὸ πρόγευμα, μὲ ἐκάλεσαν πλησίον των καὶ ἡ διακοπῆσιν συζήτησις ἐξηκολούθει ζωηρῶς, ὅτε ἐνόμισα κατάλληλον στιγμὴν νὰ ὀμιλήσω καὶ ἐγερθεῖς ἔλαβον στάσιν ἀλλοίαν. Ἐπιτρέψατε, Μεγαλειοτάτη, εἶπον, νὰ ἐκτελέσω τὸ καθήκον μου καὶ νὰ ἀνακοινώσω τῇ ἡμετέρᾳ Μεγαλειότητι, ὅτι οἱ μείναντες πιστοὶ εἰς τὰς δοξατῆρας καὶ ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος, ὠφελήθητες τῆς ἐπιθυμίας μου νὰ ἔλθω πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἡμετέρων Μεγαλειότητων μὲ περιέβαλον δι' ἐπισήμου ἀποστολῆς πρὸς ἡμᾶς, ὅπως φέρω εἰς γνώσιν σας καὶ ζητήσω τὴν συγκατάθεσιν εἰς τὰ ἀπορρασιθέντα καὶ ὑπογραφέντα παρὰ πάντων τῶν λεγομένων Ὁθωνιστῶν καὶ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἔγγραφα, διαλαμβάνοντα τὰς ἐνεργείας καὶ τὰς προ-

σπαθείας προς ἐγκυττάττισιν ἐκ νέου τοῦ πλκίου Κηθε-
στῶτος καὶ πρὸς ἐπάνοδον τῆς Μεγκλειότητος Σας εἰς τὴν
Πατρίδα.

Ἄμα ἐπρόφρον τὴν λέξιν ἐπάνοδον εἰς τὴν πατρίδα, τότε
ἀντελήθη ὁ Βασιλεὺς τοῦ πνεύματος τῆς ἀποστολῆς μου,
καὶ ἐγερεῖς ὡς διὰ μηχανισμοῦ τίνος ἐστῆθη ἀπέναντί μου
ὡς Βασιλεὺς, δεχόμενος προσφερόμενον Στέμμα καὶ ἡ Βασι-
λισσα ἀνακτινχθεῖσα ἔλθε τὴν θέσιν τῆς παρὰ τὸ πλευρὸν
τοῦ Βασιλέως καὶ ὑποτρέμουσα ἠτένιζε τὸν Βασιλέα, ἐν-
γωνίως ἀνακτινχθεῖσα τὴν ἀπάντησιν αὐτοῦ. Ὁ Βασιλεὺς
ἴθων ἀμίμητος ὡς πάντοτε εἰς τὰς εὐστόχους ἀπαντήσεις
καὶ ἀξιοπρεπῆς, καίτοι δὲν ἦτο προστιμασμένος οὐδὲως μοὶ
εἶναι διπλῆ, Κύριε, εἶπε, ἡ ψυχικὴ μου ἀγαλλίασις, ὅτι
εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπάρχουν οἱ ἀγαπῶντές με καὶ ἐπιθυμοῦν-
τες τὴν ἐπάνοδόν μου, καὶ τὸ ὅτι διὰ τοῦ ἡμετέρου ἀγαπη-
τοῦ στόματος λαμβάνω τὴν ἔκφρασιν ταύτην τῆς πρὸς
ἐμὲ ἀφωσιώσεως. Εἶμι ἐτοιμος νὰ ὑποστῶ πᾶσαν θυσίαν
διὰ τὴν ἀγαπητὴν Ἑλλάδα, ἀλλ' οὐδέποτε θὰ συγκατα-
τεθῶ νὰ βασιλεύσω ἐπ' αὐτῆς, ἂν καὶ εἰς Ἑλλην ὑπάρξῃ,
ὅστις δὲν τὸ ἐπιθυμῆ. Εἶναι πολῦτιμον τὸ Ἑλληνικὸν αἶ-
μα καὶ οὔτε σταγὼν αὐτοῦ δὲν πρέπει νὰ χύνεται διὰ Δυ-
ναστικὰς παρενοήσεις, εἰμὴ διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῶν δούλων
ἀδελφῶν.

Μεγκλειότητε, ἀπεκρίθη, οὕτω τὸ ἐννοοῦσι καὶ οἱ ἀπο-
στέλλοντές με. Καὶ τότε ὁ Βασιλεὺς προχωρήσας μοὶ ἔ-
σφιγγε τὴν χεῖρα, ἡ δὲ Βασιλισσα ἔειπε. Ἐπικλυμβί-
νομεν τὰς θέσεις μας καὶ ἠρξάντο αἱ ἐπὶ τοῦ θέματος συ-
ζήτησιν ἀνεῦ ἐπισήμου χαρακτῆρος πλέον.

Ὁ Βασιλεὺς μοι ἐζήτησε τὴν ἀτομικὴν μου γνώμην κατὰ
πόσον θὰ εἶνε εὐχερὲς τὸ ζήτημα τῆς Πεκλινορθώσεως ἐνπε-
ριπτώσει, καθ' ἣν ὑποτεθῆ ὅτι ὁμορφωνεῖ ἡ Ἑλλάς καὶ δὲν
ὑπάρχει ὁ μὴ ἐπιθυμῶν τὴν πεκλινορθώσιν. Οὐδὲως εὐχερὲς
θὰ εἶνε, ἀπεκρίθη καὶ με πᾶσαν τὴν ὁμοφωνίαν τῶν Ἑλ-
λῆνων, διότι αἱ τρεῖς εὐεργετίδες Δυνάμεις ἔχουσιν ἤδη ἐκ-
πεφρασμένην γνώμην πρωτοπικῶς ἐνκντίον τῆς Ἰμετέρας
Μεγκλειότητος καὶ δὲν δύνανται νὰ ὀπισθοδρομήτωσι, καὶ
διότι ἀνεῦ διαδόχου ὀρθοδόξου ἀδύνατος εἶνε ἡ εἰλικρινὴς
καὶ ὁμόθυμος ὑποδοχὴ τῆς Μεγκλειότητός σας εἰς τὴν Ἑλ-
λάδα. Ὅθεν τὸ κύριον μέλημα τῆς Ἰ. Μ. τῶρα πρέπει νὰ
εἶνε νὰ πεισθῆ ὁ ἀνεψιός σας διάδοχος Λουδοβίκος, ὅστις εἶ-
νε ἤδη ἐνήλιξ καὶ ἀνεπτυγμένην κρίσιν ἔχει, ὅτι ἡ ἀλλαγὴ
τοῦ Δόγματος δὲν ἐμπεριέχει τι το τερατώδες, ὅταν γίνεται
ὑπὲρ τίνος, εὐγενοῦς καὶ ὑψηλῆς ιδέας καὶ εὐεργετικοῦ σκο-
ποῦ, ὑπὲρ τῆς ἡσυχίας καὶ εἰρήνης ὀλοκλήρου λαοῦ, ὅστις
τὸν καλεῖ καὶ τὸν κρίνει ἄξιον νὰ τὸν διοικήσῃ μετὰ τὸ
τῶν ἄλλων, καὶ νὰ ἄρξῃ ἐπ' αὐτοῦ. Βεβχίως το θρησκευμα
δὲν εἶνε ἔνδυμα νὰ ἀλλάζωμεν αὐτὸ κατὰ βούλησιν καὶ ἀρε-
τὴ μεγάλη εἶνε νὰ μένη ἡμεῖς τις πιστὸς εἰς τὰ πάτρια, καὶ
κατακριτέος εἶνε ὅστις θελήτῃ νὰ ἐπιβληθῆ εἰς τὸν πλησίον
ἐλκύνω ἢ διὰ λόγου ἢ διὰ παροχής ἀγαθοῦ τίνος εἰς τὰς
ἀτομικὰς του θρησκευτικὰς δοξασίας καὶ γνώμας. Τόσον
μᾶλλον καθότι καὶ οἱ πάντες χριστιανοὶ εἴμεθα καὶ μίαν
καὶ τὴν αὐτὴν βίαν ἔχομεν καὶ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἐλπί-
δα, νὰ γίνωμεν ἄξιοι τῆς πύργου τοῦ τάφου ζωῆς.

Ὁ Βασιλεὺς πολλὴν ἐφαίνετο δίδων προσοχὴν εἰς τοὺς
λόγους μου, διότι εἰς ἕκαστον δευτερόλεπτον ἔφερε τὸ κῆ-
θισμὰ του πλησιέστερον ἐμοῦ καὶ ἀσυναίσθητος σχεδὸν ἐκόλ-
λησε το οὖς του ἐπὶ τῶν χειλέων μου. Εἰκάζετο δὲ ὅτι
ὄλως ἀλλοίαν εἶχεν ἰδέαν ἐπὶ τοῦ θρησκευτικοῦ αὐτοῦ ζητή-
ματος, διότι ἡ Βασιλισσα, μὴ ἀναμιχθεῖσα οὐδὲως εἰς τὴν
ὀμιλίαν, κατένευε μόνον, σείουσα τὴν κεφαλὴν εἰς ἐκάστην
λέξιν μου, ὡς νὰ ἔλεγεν: εἰπέ τα. ἐγὼ δὲν τολμῶν ἐκφέρω
γνώμην, εἶμι λουθηρανή.

Ἐξέτεινα ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου τὴν ὀμιλίαν μου
διὰ νὰ δώσω νὰ ἐνοήσῃ ἡ Βασιλισσα ὅτι εἰσέδουσα εἰς τὸ
εἰς τὸ πνεῦμα τῶν κατανεύσεών της. Τέλος ὁ Βασιλεὺς
μὲ στεναγμὸν ἀνακουφίσεως καὶ με ἀόριστον τι αἰσθημα ἐν-
δομύχου εὐχαριστήσεως ὁ ἠταναικλῆτο εἰς τὴν φυσιογνω-
μίαν του, καὶ ἱπποτικώτατος πάντοτε μὴ βαινῶν δύο ὁδοὺς
ἢ δύο ἀτραπούς, λέγει: ἀναδέχομαι νὰ πείσω τὸν Διάδοχον
εἰς τὴν ἀποδοχὴν τοῦ Ὀρθοδόξου δόγματος: θὰ καταβάλλω
πάσης τὰς προσπαθείας μου, ἂν δὲν ἐπιτύχῃ θὰ εἶπῃ, ὅτι δὲν
εἶνε θέλημα Κυρίου νὰ κατέλθω εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡ Βασι-
λισσα ἄμκλις δὲν ἀνθεξέε καὶ τὰ τὸσκαδιαττακουόμενα ἐντὸς
τῆς αἰσθηματικῆς φόβου, πόθου, ἐλπίδες ἔκμον ρῆγμα, καὶ
ἐκεῖ ἐνώπιον μου ἐκρεμάσθη εἰς τὸν λακμὸν τοῦ Βασιλέως
καὶ κατεφίλητεν αὐτόν, ἀλλὰ πάντοτε σιγῶσα.

Δὲν δύνامي νὰ γράψω περισσότερα σήμερον, διότι ἡ ἔ-
λευτις τῆς ἀδελφῆς τοῦ Βασιλέως πριγκηπίσσης Ἀδελγούν-
δης διέκοψε πᾶσαν συνενόησιν, καὶ ὁ Βασιλεὺς ἀπήτησε νὰ
μεινῶ, ἔως οὐ ἔλθωσιν ἐπιστολαὶ ἐξ Ἑλλάδος καὶ ἴδωμεν
εἰς ποῖον σημεῖον εὐρίσκωνται αἱ διαπραγματεύσεις μετὰ τῆς
Δανίας. Ἐρωσθε».

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐνέτεινε τὰ ἐνεργείας τῶν Ὀθωνιστῶν
καὶ ἡ βεβχίωτις διὰ τὴν κῆθοδον τοῦ Βασιλέως Γεωργίου
ἠῦξανε τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποκλιόντων πρὸς το παλαιὸν κα-
θεστῶς. Καθ' ἐκάστην ἤρχοντο ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν οἱ λεγό-
μενοι *ρηκοκυραῖοι* καὶ ἐτάσσοντο με τὰς ἐλπίδας καὶ τοὺς πό-
θους τῶν Ὀθωνιστῶν διὰ το παλαιὸν Καθεστῶς. Ἡ Ἑθνικὴ
ἀντιπροσωπεία ἐπᾶλαιεν εὐγενῶς καὶ ἐρωμένως ὑπὲρ τοῦ
ὑπάρχοντος καθεστῶτος, ἐν συναίσθησει τοῦ καθήκοντός
της καὶ προβλέπουσα ἀπίστω, ἂν δὲν ἐπετυγχάνετο ἡ τα-
χίστη ἔλευσις τοῦ Γεωργίου, τῶν φθοροποιῶν στοιχείων τῆς
χώρας θρακονομένων ὁσημέρι, καὶ τῶν στρατιωτικῶν ἐρί-
δων κατὰ κρνεστέρων γινόμενων διὰ τὴν πρωτοκθεδρίαν.

CLAUDE FERVAL

H BARONIS AIMERY DEPIERREBOURG

Τὰ ὠραιότερα ἔργα αὐτὸ τὸ ἔτος ἐγράφησαν ἀπὸ γυ-
ναϊκῆς καὶ οἱ ἄνδρες δὲν ἐδίστασαν νὰ εἶπουν, ὅτι τὸ ἔτος
αὐτὸ αἱ γυναικῆς ἦσαν οἱ βασιλίσσαι τῆς φιλολογίας: τὴν
Οἰκίαν τοῦ Ἑγκλήματος, τὸ σοβαρὸν καὶ δυνατὸν αὐτὸ μυθι-
στόρημα διεδέχθη ἡ Ἄστας διήγημα θαυμάσιον τὴν
Ἄστας ἢ *Νέα Ἑλλὰς* ζωηρὰ ἀνάπτυξις μιᾶς ψυχῆς τὴν
ὀποῖαν τίποτε δὲν εὐχαριστεῖ καὶ τέλος τὴν *Νέα Ἑλλὰς*
διεδέχθη, ὁ *Πέος Δυνατός* βεβχίως μελέτη μιᾶς πάλης

τῆς συνειδήσεως. Ἀπὸ τὰς νέας αὐτὰς συγγραφῆς, ἡ τελευ-
ταία, ὡς νὰ ἐφοβήθη τὴν λάμπιν τῆς ἐπιτυχίας, κρύπτεται
ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον τῆς Claude Ferval τὸ ὄνομα μιᾶς γυναι-
κὸς τοῦ κόσμου, εἰς τῆς ὁποίας τὰς αἰθούσας συχνάζουν οἱ
περισσότεροι, πραγματικῶς λόγιοι καὶ καλλιτέχναι, τὸ τῆς
Βαρόνης Aimery de Pierrebourg.

Ἡ βιογραφία της εἶναι ὀλίγον περίεργος, διότι δείχνει
πῶς μία γυναῖκα τοῦ κόσμου, δύναται νὰ μεταβληθῆ εἰς
γυναῖκα τῶν γραμμάτων. Κόρη ἐνὸς στρατηγοῦ, ἔνεκα τῶν
συχνῶν μεταθέσεων τοῦ πατρὸς της ἐγεννήθη εἰς τὴν
Agen καὶ ἀνετράφη εἰς τὴν Λυών, εἰς τὸ μοναστήριον τῶν
καλλογαριῶν, εἰς τὰ ὕψη τῆς Tourniere ἐφοροῦσε ἐκεῖ-
νην τὴν ἐποχὴν τὸ σκουρον καὶ αὐστηρὸν φέρεμα τῶν μα-
θητριῶν, ἀλλ' ἀγαποῦσε τὸ λιλα φέρεμα τῶν κηλογαριῶν,
τὸν μακρὸν ἄσπρον πέπλον τους, τὰ μετρημένα κινήματά
τους, τὸ σιγανὸν περπάτημά τους, τὴν γλυκερὰ φωνή τους,
τὸ ἀγγελικὸ γέλοιο τους, καὶ πάντοτε ἀγαποῦσε τὰ μυστη-
ριώδη.

Μετὰ τὸν γάμον της ἐξηκολούθησε τὸν πλάνητα καὶ ἐ-
ξόριστον βίον, τὸν ὁποῖον ἔκμανε, ὅταν ἦτο παιδίον καὶ τέ-
λος ἀποκαταστάθη εἰς Blesois εἰς ἕνα σκοτεινὸν μέγαρον
εἰς τὸ μέσον τοῦ δάσους. Ἐκεῖ ἀφιέρωσε ὅλον της τὸν και-
εἰς τὴν μελέτην.

Τὸν διήρχετο, ἀναγνώσκουσα, μαθάνουσα λατινικὰ, ἱστο-
ρίαν καὶ φιλοσοφίαν. Διὰ πρώτην φοράν εὐρίσκει τὸν κόσμον
τῆς σκέψεως ἀπέραντον, ἀτελείωτον. Ἡ κυρία Pierre-
bourg δὲν ἠδύνετο πλέον νὰ φαντασθῆ, ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ
ζῆση κανεῖς, χωρὶς νὰ ἐργάζεται: ἤρχισε νὰ ζωγραφίζῃ καὶ
ἐξέθεσε με ἐπιτυχίαν μερικὰς προσωπογραφίας.

Πάντοτε ὅμως τὴν εἶλκυεν ἡ ἐπιθυμία νὰ γράψῃ, ἀλλὰ
τῆς ἔλειπε ὁ καιρός: Ἡ κόρη της τὴν ὀποῖαν εἶχε πάντοτε
πλησίον της, ἀπησχόλει ὅλας της τὰς ὥρας. Μετὰ τὸν γά-
μον της ἔγραψε τὴν *Ἄλλη Ἀγάπη*.

Ἡ μελέτη αὕτη τῆς μητρικῆς ἀγάπης ἐν συγκρίσει με
τὸ ἐρωτικὸν αἰσθημα, ἐγένετο ἀμέσως δεκτὴ ἀπὸ τὴν *Ἐπι-
θεώρησιν τῶν δύο κόσμων* καὶ ἐστερνώθη ἀπὸ τὴν Ἀκα-
δημίαν: ἦτο συγχρόνως λυπητερὴ καὶ ἀληθινὴ, γραμμένη
με ἀγάπην καὶ θυμὸν, με σπουδαιότητα καὶ μέτρον. Ἐνεκ
ὀποῖος ἀρχίζει τὸ στάδιόν του, δὲν ἀνθίσταται πρὸ τοιαύ-
της ἐνθαρρύνσεως: ἡ συγγραφεὺς τῆς Ἄλλης Ἀγάπης ἔ-
γραψε κατόπιν τὸν *Πέος Δυνατός*. Μελέτην τῆς πάλης
διὰ τὴν γυναῖκα καὶ τὴν θρησκείαν εἰς τὴν καρδίαν ἐνὸς νέ-
ου. Ὁ νεαρὸς ἦρωας, Βερνάρδος Ὁρέν, ἀνατρεφεί, ἂν καὶ ὁ
πατὴρ του ἦτο ἐλευθέρων φρονημάτων, ἀπὸ μητέρῃ καὶ θεί-
αν εὐσεβείας, ἔπειτα ἀπὸ μοναχῶν, συναντᾷ, ὅταν πλέον ἡ
πρὸς τὴν ἐκκλησίαν ἀγάπη του εἶρει γεννηθῆ, τὴν πρώτην
γυναῖκα, ἀπὸ τὴν ὀποῖαν ἀπομακρύνεται, διότι δὲν βλέπει
εἰς αὐτὴν πρὸς τὴν ἀμαρτίαν, ἐνκντίον τῆς ὀποίας ὀλόκλη-
ρος ἡ ὑπαρξίς του εἶνε ὀπλισμένη.

Ἄλλ' ὑποκύπτει πρὸ τοῦ θελήτρου τῆς κυρίας Mieris
ἡ ὀποία ἔρχεται πρὸς αὐτόν με χάριν φίλης καὶ με ἀπε-
ριόριστον ἀγάπην. Διὰ μίαν στιγμὴν νικᾷ, ἀλλ' ἀμέσως
νικᾷται, ὑπὸ τοῦ θρησκευτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Καὶ βλέπει νὰ
τῆς πέρνει τὴν καρδίαν τοῦ πίσω ὁ Θεός, Ὁ *Πέος Δυνα-*

τός, ὁ ὁποῖος ἀναλαμβάνει τὸ κράτος του ὀδηγεῖ τὸν νεα-
ρίαν εἰς ἕνα μοναστήριον, ὅπου πλέον ὀριστικῶς ἡ Πίστις
νικᾷ τὸν ἔρωτα.

Ἡ γυναῖκα αὕτη τῶν γραμμάτων, δὲν παρητήθη, ἔνεκα
τῆς συγγραφικῆς της ἐπιδόσεως ἀπὸ τὸν κόσμον. Αὐτὸ φαί-
νεται εἰς τὰ βιβλία της πρώτον, ὅπου ὅλα της τὰ πρόσωπα
εἶνε ἄνθρωποι τοῦ κόσμου καὶ ἔπειτα εἰς τὴν καθημερινὴν
της ζωὴν. Τὸ ὠραῖον σπῆτι ὅπου ἔχει πλησίον εἰς τὸ Δά-
σος τῆς Βουλῶνης εἶνε τὸ ἐντευκτήριον τῶν μεγάλων φιλολο-
γικῶν ὀνομάτων.

Ὅταν ἔλθῃ τὸ καλοκαίρι ἡ κυρία de Pierrebourg λυ-
πεῖται ν' ἀρίσῃ τὴν κοσμικὴν αὐτὴν ζωὴν ἐν τούτοις φεύ-
γει διὰ νὰ συναντήτῃ τὴν κόρην της εἰς τὴν Trouville
κατὰ προτίμησιν. Ἀγαπᾷ τὴν ποκινάδα καὶ τὴν ἡσυχίαν
τῶν ἀγρῶν. Ἡ ἔπαυσις της εἶνε ἐμπὸς εἰς τὴν θάλασσαν,
καὶ ἐκεῖ τελειώνει τὸ προσεχές μυθιστόρημά της: *Ζωὴν
ἐξοχικῆς οἰκίας*.

ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Τὸ ζήτημα τῆς ἐπεκτάσεως τῆς ψηφοφορίας συζητεῖται
κατ' αὐτὰς εἰς Ὀλλανδίαν με πολλὴν ζωηρότητα. Τρία διά-
φορα κόμματα τὸ ἐπιζητοῦν, συμπεριλαμβάνοντα εἰς τὸ
πρόγραμμά των καὶ τὴν ψηφοφορίαν τῆς γυναικῆς.

Οἱ ριζοσπάσται ὑπέβαλαν ἤδη νομοσχέδιον, διὰ τοῦ ὁ-
ποῖου ζητεῖται νὰ ἐπεκταθῆ τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου εἰς
πάντα ἄνδρα, μὴ ἐγκληματικῶν, ὡς καὶ εἰς πᾶσαν γυναῖκα
ὑπερβᾶσαν τὸ τριακστὸν τῆς ἡλικίας της ἔτος καὶ κάτο-
χον ἰδίως περιουσίας.

Οἱ σοσιαλισταὶ ὑπέβαλαν ἄλλο νομοσχέδιον, τὸ ὁποῖον
ζητεῖ ὡς πρὸς τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου τὴν ἀφροσύσιν τῆς
γυναικῆς πρὸς τὸν ἄνδρα. Ἴδου πῶς ἔχει τὸ ἐν λόγῳ νομο-
σχέδιον: Οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ ἔθνους ἐκλέγονται διὰ μυ-
στικῆς ψηφοφορίας ὅλων τῶν ἐνηλίκων κατοίκων τοῦ κράτους
οἵτινες δὲν ἀπώλεσαν τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου διὰ καταδι-
καστικῆς ἀποφάσεως. Εἰς οὐδένα ἀπογορεύεται τὸ δικαίω-
μα τῆς ψήφου διὰ λόγους ἀπορρέοντες ἀμέσως ἢ ἐμμέσως
ἐκ τῆς κοινωνικῆς ἢ οικονομικῆς των θέσεως.

Ἐπὶ πλέον τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς τῶν δημοτικῶν συμ-
βούλων καὶ τῶν μελῶν τοῦ νομοθετικοῦ σώματος εἶναι εἰδι-
κῶς ἀναθεωρημένον εἰς τὰς γυναῖκας.»

Αὐτὰ εἶναι τὰ ὑποβληθέντα νομοσχέδια. Ἐπειδὴ ὅμως
οἱ συντηρητικοὶ ἔχουν κηρυχθῆ κατὰ τῆς γυναικείας ψήφου
καὶ διὰ ψήφισιν νομοσχεδίου τινὸς ἀπαιτεῖται ἡ ἐξασφάλι-
τῶν δύο τρίτων τῶν ἀντιπροσώπων, πιστεύεται ὅτι θὰ χρεῖ-
ασθοῦν δύο ἔτη ἀκόμη, μέχρι οὐ προσηλυτισθοῦν καὶ ἄλλοι
βουλευταί, ὥστε ὁ ἀριθμὸς των νὰ ἀρξῆ, ὅπως χορηγηθῆ εἰς
τὴν γυναῖκα τῆς Ὀλλανδίας τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου.

Ἄλλὰ καὶ ὁ Γαλλικὸς τύπος τελευταίως ἔχει ἐπιληφθῆ
τοῦ ζητήματος μετ' ἀρκετῆς ζωηρότητος, ἐπὶ τῆ εὐκαιρίᾳ
δημοσιεύσεως τίνος τῆς γνώμης τῶν ὑπουργῶν τῆς Νέας
Ζηλανδίας, διὰ τὰ ἐπιτυχῆ ἀποτελέσματα τῆς ψηφοφορίας
τῶν ἐκεῖ γυναικῶν. Ὅσοι εἰς ἰδιαιτέρων συνέντευξιν ἀπε-
φάνθησαν ἀνεπιφυλάκτως περὶ τῆς ἐκτάκτου ἐπιτυχίας τοῦ

νέου νόμου, ο όποιος ανέδειξε τας γυναίκας εις την πολιτικήν εξ' ύσου, εάν μη πλέον νοήμονας από τους άνδρας. Ίδού αυτόλεξει οι λόγοι του ύπουργού των Έσωτερικών : « Εύρίσκει ότι εις πέν ζήτημα προς μελέτην επιδεικνύουν πνεύμα δικαιοσύνης μοναδικόν ως και τάξιν εκτακτον εις την συναρμολόγησιν των ζητημάτων και εις τὰ λαμβανόμενα μέτρα προς μεταβολήν των κακώς κειμένων. Έχουν εις μέγαν βαθμόν ανεπτυγμένον τὸ τάκτ του πολιτεύεσθαι και μίαν ιδιαιτέραν λεπτότητα του να υποβάλλουν τὰς γνώμας των χωρὶς αυθαίρεσίαν και αξιώσεις. »

Μεταξὺ του πλήθους των άρθρων, τὰ όποια εδημοσιεύθησαν εις τὰς γαλλικὰς Έφημερίδας, ιδού πὼς εν τέλει ετέθη τὸ ζήτημα παρὰ των αποδεχομένων την ψήφον τῆς γυναικός.

« Τὸ δικαίωμα τῆς γυναικείας ψήφου πρέπει να εξετασθῆ ὑπὸ τὴν ἔποψιν των συμφερόντων αὐτῆς τῆς γυναικός και τῆς ἀνθρωπότητος εν γένει. Έπειδὴ αὐ γυναικες αποτελοῦν τὸ ἡμισυ του ἀνθρωπίνου γένους, ἡ εὐτυχία των δὲν πρέπει να θεωρηται ἀναξία ἐνδιαφέροντος, ὡς ἐθεωρήθη ἐπὶ μακρὰ ἔως τώρα ἔτη. Διὰ να ἀνέχωνται τὴν τεχνητὴν ζωὴν, ἣν ταῖς παρεσεύασεν ἄδικον παρελθὸν ἐπέβηκον εις αὐτὰς τὴν ὑποταγήν, τὴν ὑπομονήν, τὴν ἀρτίωσιν, ἄρετὰς ἅς οὐδέποτε ἐδιδάξαν εις τὸς άνδρας. Έπὶ πλέον ταῖς ἀφῆρσαν τὸ δικαίωμα να ἔχουν γνώμην εις τὰ ζητήματα τῆς χώρας, τὸ όποιον εἶχεν ὡς συνέπειαν τὴν δυσκολίαν των εις πᾶσαν ἔργα-

σίαν πρὸς ἰδίαν συντήρησιν και τὴν σχετικὴν ὑποτίμησιν αὐτῆς, τὴν τελείαν εις τὸν γάμον ἐκμηδένισιν και τὴν στέρησιν των δικαιομάτων τῆς και ἐπὶ των τέκνων τῆς ἔτι. Έ εὐτυχία τῆς ὑπὸ τουδούρου αὐτοῦς σήμερον, ὅτε ἤρχιστε να ἀρτυνίζεσθε εις νέαν ζωὴν δράσεως, εἶναι ἀδύνατος και ἀνέφικτος. Έκτός των γυναικῶν ἐκείνων, αὐ ὅποια πραγματικῶς ἐκ του μακροῦ αὐτοῦ και ἀδίκου παρελθόντος κητήρησαν πολὺ ὑποδεέστεραι, μεταβληθεῖσαι εις κούκλας ἀνωφελεῖς και διὰ τὴν οἰκογένειαν ἀκόμη, ἐπιβλαβεῖς εις τὸς άνδρας των και ἀνίκανοι να ἀναθρέψουν λογικῶς τὰ τέκνα των και να τοῖς ἐμπνεύσουν τὸ ἐλάχιστον ἰδεώδες.

Υπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ἀνθρωπότητος εν γένει ἡ ἔχουσα συνείδησιν του ἑγὼ τῆς γυνῆ θὰ ἀγαπήσῃ τὴν πατρίδα τῆς τόσον, ὡστε να ἐπιζητήσῃ τὴν ἀρμονίαν εν αὐτῇ, ὡς ἀγαπᾷ τὴν ἀρμονίαν του οἴκου, και τὴν οἰκονομίαν περὶ τὴν διοίκησιν και τὴν ἀνακούφισιν των διαφόρων κοινωνικῶν ἀθλιότητων.

Ἡ ἐποχὴ του Ναπολέοντος, ὁ όποιος ἐθεώρει τὰς γυναῖκας μηχανὰς μόνον πρὸς κατασκευὴν στρατιωτῶν εὐτυχῶς περῆλθε. Σήμερον αὐ γυναικες πρέπει να κάμνουν ἀνθρώπους πρὸ παντός καλοῦς, δικαίους, ἀφοσιωμένους εις τὴν πρόσδοκον και εις τὴν εὐτυχίαν αὐτῆς τῆς ἀνθρωπότητος. Και μόνον ἐφ' ὅσον ἡ γυνὴ ἀνεύρεται και ἡ σφαῖρα τῆς δράσεώς τῆς γίνεται εὐρυτέρα θὰ φθάσῃ εις τὸν ἰδανικόν του ἀνθρώπου τύπον διὰ τὸ καλὸν τῆς ἀνθρωπότητος.

Μαρία Μαρτέν.

και χεριτωμένα, και ἡ ἀφελὴς εὐκρινεία τῆς ἔκανε καμμιά φορὰ τὴν κυρίαν Μαλίξην να τὴν μαλώνη.

Δὲν ἐπιζητοῦσα τὰ μικρὰ αὐτὰ χαρίσματα τῆς Ἀμαλίας δὲν ἀπέφουγκ, τὴ μετριότητα των ἄλλων, Μία ἀρίστη συμπάθεια με συνέδεε με' αὐτοῦς : εἶχα ὅταν τοὺς ἔβλεπα τὸ ἴδιον αἶσθημα, τὸ όποιο καταλάβαινα ὅταν ἄκουγα τίς διηγῆσαι τῆς ἐξιδέρφης μου, τῆς ὁποίας βέβαια κατέκρινα τίς μάταιες φροντίδες και τὰ ἀφελῆ ἦθη, ἀλλὰ τῆς ὁποίας ἡ ἀπαθὴς σεμνότης με συγκινοῦσε.

Ἡ ἀναχώρησις τῆς Ἀμαλίας ἦτανε ἕνα πολὺ σπουδαῖο συμβάν. Βέβαια ἡ χωριάτικη αὐτῆ ζωὴ με εἶχε ἀρκετὰ ἐπιρᾶσει και ἄρχισα να ἐνδιαιφρωμαι γιὰ τὸ ἀσημαντὸ αὐτὸ νέο ὅταν τὸ ἔμαθα και τὴν παραμονὴν ποῦ θὰ ἔφυγε δὲν μπορούσα να κάνω τίποτα. Τὸ παρῆθυρο μου ἔφευγε μέσα στὴν αὐλὴν του πιανίστα και πλησιάζα κάθε στιγμῆ, με τὴν πρόφασιν να θαυμάσω τὴν ἀπέναντι φύσῃ ἔπειτα ὅταν βράδιασε αἰστανόμουνα τὴν ἀνάγκην να περπατήσω.

Μ' αὐτὸν τόντρόπο, ἡ κατὰ τύχην ξαναεἶδα πολλὰς φορὰς τὴν Ἀμαλία : τὴν ἀποχιζέτησα τὴν πρώτη, ἀλλὰ τὴν τελευταία τὴν εἶδα χωρὶς να συλλογιστῶ πὼς μπορούσε να μὴν τὴν ξαναδῶ. . . . Έπειτα πέρασα πολλὰς φορὰς ἀλλὰ στὰ χαμένα μπρὸς ἀπὸ τὰ κάγκελα του μικροῦ περιθωλιού : τότε θύμωκα με τὸν ἑαυτὸ μου γιὰτὶ να λαβαίνω ἐνδιαφέρον γιὰ πράμα τόσο μάταιο, και πῆγα να κοιμηθῶ.

Δὲν κοιμήθηκα διόλου. Ἡ ἰδέα ὅτι θάρρευε « σ τὶς ἐ π τ ἂ ν » με ἔκανε ἀνήσυχο. Ποτὲ δὲν εἶχα συλλογισθῆ τὴν Ἀμαλία, ἀλλὰ ἡ εἰκόνα τῆς ὅλη τὴν νύκτα ἦτανε ἐμπρὸς μου. Ἡ ἐνθύμησις τῆς με ἐστενοχωροῦσε τόσο, ὡστε ὁ κῖνος δὲν νίκησε τὴν αὐτίαν μου, παρὰ κατὰ τὶ ἐξημερωματῆ, και τότε πάλι ἄρχισαν να με βασανίζουν τὰ ὄνειρα.

Μία εἰκόνα ἐπισήμου ζωγράφου, τὴν ὁποίαν ἀγαποῦσα παρουσιάστικε ξανακίε στὸ πνευμά μου. Έ να πρὸ γε υ μ α σ τ ἂ χ ὀ ρ τ α, του Manet. Δύο νέοι ντυμένοι με τὸ συρμὸ του 1860 και μία νέα γυνὴ καθισμένοι μέσα σ' ἕνα δάσο : ἐπρωγευματικῶν.

Ἡ εἰκόνα αὐτὴ λίγο λίγο ἔπερνε ζωὴ : τὰ δέντρα ἀρχίσανε να κινουῦνται, ἕνα πουλάκι κελαδοῦσε μέσα στοὺς θάμνους. Οἱ νέοι γελοῦσανε και κάνανε σχήματα : νόμιζα πὼς βρισκόμουνα μαζὴ τους και πὼς μου μιλοῦσανε. Και εἶδα ξαφνικῶς πὼς ἡ γυνὴ ἐκείνη γυναικα ἡ

ΘΕΑΤΡΟΝ

Ἡ χειμερινὴ θεατρικὴ περίοδος προμηνύεται ἀπυνηθὼς ζωηρά. Τὸ Βασιλικὸν θέατρον, τὸ όποιον ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως του κατέβηκεν ἐπαινετὰς προσπαθείας, ὅπως δώσῃ νέαν ζωὴν εις τὴν Ἑλληνικὴν σκηνὴν και συνειθίσῃ τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν εις τὴν ἀπόλαυσιν θεαμάτων, τὰ όποια σκοποῦν ὄχι μόνον να διασκεδάσουν, ἀλλὰ και να μορφώσουν τὴν καλαισθησίαν και να ἀρτυνίσουν τὸ πνεῦμα εις ὀρίζοντας εὐρυτέρους και να διαπλάσσουν τὰ αἰσθηήματα, τὸ Βασιλικὸν θέατρον με τὸν νέον κατάλογον των πρᾶσταθησομένων κατὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον ἔργων του μᾶς ἐξησφάλισε θεατρικὰς ἐκπλήξεις και θεατρικὰς ἐπιτυχίαις πρώτης τάξεως.

Τὸ δραματολόγιον του εἶναι πλούσιον εις ἔργα τέχνης ἀληθοῦς ἀπότων κλασικῶν του Δισχύλου και του Σοφοκλέους, τὰ όποια θὰ δοθοῦν εις ὠρχίας μεταφράσεις ἐμμέτρους, των μεγάλων ἔργων του Shakspeare και του Goethe και νεωτέρων συγγραφέων, ὡς τὸν Μετέρλιγγ, ὁ όποιος σήμερον κρατεῖ εις συγκίνησιν και θαυμασμὸν τὸν Παλαιὸν και τὸν Νέον Κόσμον.

Ἀλλὰ και ἡ νεωτέρα Ἑλληνικὴ παραγωγή ἀντιπροσωπεύεται εις τὸ δραματολόγιον του Βασιλικῶ Θεάτρου με ἔργα πρωτότυπα νεωτέρων συγγραφέων, οἱ όποιοι ἂν δὲν ἐγί-

ἴστανε τὴν ἐξιδέρφην μου, τὴν ὁποία ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχα τόσο ἀγαπήσῃ.

Πάντα ὅμως αἰστανόμουνα κάποια στενοχωρία, ὅταν ἀνοίγα τὸ παράθυρό μου, τὸ όποιο ἔβλεπε πρὸς τὸ ἔρημο τώρα περιθῶλι πιανίστα : δὲν μπορούσα ποτὲ να πλησιάσω ἐκεῖ, χωρὶς να δῶ ἀμέσως τὴν εὐθυμῆ σκιά τῆς Ἀμαλίας, εἶχα τόσας φορὰς κυτᾶζει τὰ ἐξυπναίματα τῆς ἀπὸ τὸ παρῆθυρο ἐκεῖνο, ποῦ δὲν μπορούσα πλέον να πλησιάσω με ἄλλη ἰδέα.

Χωρὶς ἀμφιβολία ἡ βίβλις του Μαλίξην με ἐνοχλοῦσαν παρατήρησα πὼς τοὺς μισοῦσα, τοὺς ἔβλεπα ὅλους ἀσχημοῦσαι κοντοῦς, και μοῦ φαίνονταν παράξενο πὼς ἡ ξιδέρφην μου τοὺς ἀγαποῦσε.

Στοὺς περιπάτους ποῦ κάναμε με τοὺς Μαλίξην ποτὲ δὲν ἐπλησίασα τὴν Ἀμαλία, μιλοῦσα πάντα με τὸν θεὸ τῆς, ἀλλ' ἂν τότε δὲν με ἐνδιέφερον ἡ παρουσία τῆς Ἀμαλίας, τώρα ὅμως με λυποῦσε ἡ ἀπουσία τῆς και τὴν σελλογιζόμουνα ἀδιάκοπα. Ἐμελα να ξαναδῶ τὸ γέλιο τῆς, ποῦ εἶχε τόσε μορφές.

Μήπως θ' ἀρχίσα ν' ἀγαπῶ τὴν ἀγνωστὴν αὐτῆ, τὴν ὁποία ἴσως ποτὲ δὲν θὰ ξανάβλεπα, και ὅμως ἡ ἰδέα αὐτῆ με βασάνιζε περισσότερο. Μισοῦσα ὅτι μοῦ θύμιζε τὴν Ἀμαλία και εἶχα γίνε κακὸς και μισάνθρωπος, ἐργαζόμουνα κακὰ και κοιμώμουνα λίγο.

Ἀπογοητευμένος, νευρικός ἔμεινα στὴν κάμαρά μου ὄχι τὴν ἡμέραν, ὅταν ἡ ξιδέρφην μου κατέλαβε πὼς ἤμουνα περισσότερο λυπημένος ἀπὸ ἄρρωστος νόμισε πὼς ἡ δουλειὰ με κοῦραξε και ἠθέλησε να με πάρῃ στοὺς ἀγρούς χωρὶς τὴν θελήσιν μου.

Ἦτανε χαρούμενη ἐκείνη τὴν ἡμέραν και ἀμέσως μοῦ εἶπε πὼς ἦτανε ἡ ἐπέτειος του γάμου τῆς με τὸν ὠρχιὸ λοχαγὸ Ἀλφρέδο de Maussis και τὰ μάτια τῆς λάμπανε ἀνάμεσα ἀπὸ τίς ζαρωματιῆς του ὄχρου προσώπου τῆς. Ἐβλεπα πὼς ἦτανε στολισμένη μεθυσμένη ἀπὸ τὴν χαρὰ που τῆς ἔφερνε ἡ ἐνθύμησις των πραγμάτων που διηγούνταν. Ἀλλὰ δὲν μπορούσα να τὴν ἀκούω αἰστανόμουνα πὼς ἀγαποῦσα τὴν Ἀμαλία... και ἕνας ἀόριστος πόνος με ἀπομόνονε και με τυραννοῦσε.

(Pierre de Zuerlon)

ΕΠΙΦΥΛΔΙΣ

Ἡ ΕΝΘΥΜΙΣΙΣ ΤΗΣ ΑΜΑΛΙΑΣ

Τὸ χωρὶς ὅπου περνοῦσα τοὺς καλοκαιριοὺς μῆνας εἶνε κοντὰ στοῦ Παρίσι, ἀλλὰ δὲν ἔχει οὔτε σιδηροδρομικὸ σταθμὸ, οὔτε ἀμυγλητοῦς δρόμους και δὲν ταραξίει τὴν ἡσυχίαν μου, παρὰ ὁ κρότος ἀπὸ τὰ βαρεῖα κάρα των χωρικῶν.

Ἡ ἐξιδέρφην μου Ἀλφρέδου, ἡ ὁποία με φιλοξενοῦσε, κάθονταν σὲ ἕνα παλῶ μεγάλο σπιτί παστρικό και ἄνετο, χωρὶς καμιά πολυτέλεια. Ἡ ἐξιδέρφην μου εἶχε μονάχα λίγη κοκεταρία, γιὰ τὰ πλεχτὰ γάντια τῆς, τὸ ἄσπρο βέλο τῆς με τὰ γαλάζια στίγματα και τὰ τσίχλινα παπούτσια τῆς ὅσον διὰ διασκεδάσεις τὰς εἶχε ξεχάσει ἀπὸ τότε ποῦ πέθανε ὁ μακαρίτης ἄνδρας τῆς, ὁ Ἀλφρέδος de Maussis μονάχα τώρα ἔτρωγε μέσα στὴν κάμαρά τῆς ἕνα αὐγὸ τίποτε ζυμαρικὰ και γάλα.

Τὸν καιρὸν ὅμως ποῦ ἤμουνα ἐγὼ ἐκεῖ, ἀποφάσισε να τρώῃ μαζὴν μου, μέσα στὴν τραπεζαρία τὸ συνηθισμένο φαγὴ τῆς, ὅπου μιλοῦσαμε και γιὰ τὸν ἄντρα τῆς, τὸ όποιο τὴν εὐχαριστοῦσε πολὺ.

Ἐξοῦσα λοιπὸν στοῦ ἡσυχῶ αὐτοῦ σπιτί, ἀνάμεσα τῆς ξιδέρφης μου και τῆς ἐνθύμησις του ξιδέρφου μου : δὲν ξέρω ποῖον ἀπὸ τοὺς δύο συμπαθοῦσα περισσότερο, γιὰτὶ ἂν ἡ εἰκόνα του στρατηγού ἦτανε ἐκτακτὴ ἀληθεινὰ, τὸ θέμα τῆς χήρας του δὲν ἦτανε κατώτερο σὲ τίποτα : τὰ ὄγρὰ μάτια τῆς ἦτανε γεμάτα κλοσύγη, τὸ μεγάλο στόμα τῆς, ποτὲ δὲν ἔδειχνε κανένα σημάδι κακίας, και τὰ ὠρχιὰ χέρια τῆς ἦτανε πάντα ἑτοιμα να κάνουν ἐλεημοσύνην.

Δὲν εἶχαμε και πολλὰς ἐπισκέψεις : Ὁ Έφημέριος Coperont ἐρχότανε καμμιά φορὰ και κάθονταν στοῦ χαμηλοῦ ἀγαπημένου του κάθισμα, και ἀρχίσε να μιλάῃ κάνοντας νοήματα. Ἐπίσης και οἱ γείτονες μας ἤρχονταν καμμιά φορὰ και μᾶς ἔβλεπαν : ὁ πνίστας Μαλίξην με τίς δύο παχουλὰς κόρες του. Μονάχα ἡ ξανθὴ Ἀμαλία ξιδέρφην του Μαλίξην εἶχε κάποιον χάρη και πνεῦμα. Μικρόσωμη παχουλὴ, με μαῦρα ζωηρὰ μάτια, τὰ όποια καμμιά φορὰ λάμπανε ἐξαίρετικὰ και τὴν ἔκαναν να φαίνεται σχεδὸν ὁμορφῇ. Τὰ κινήματά τῆς ἦτανε ἀπλᾶ

μενοι και όμιλοῦντες ὡς ἄνθρωποι καὶ ὄχι ὡς νευρόσπαστα, τὰ θεάτρα ἦταν ἀσφυκτικῶς γεμάτα. Τῶρα τὰ χειμερινὰ θεάτρα εἶναι κατὰ τὸ ἥμισυ κενά. Καὶ ἐπειδὴ αἱ γυναῖκες δίδουν τὴν ὄθησιν πάντοτε τῆς κοσμικῆς κινήσεως, ἡ μεταβολὴ αὐτῆ πρὸς τὰ ὀπίσω ἀποδίδεται εἰς τὰς γυναικτικῶν Ἀθηῶν, αἱ ὁποῖαι, ὡς διαδίδεται, προτιμοῦν νὰ περνοῦν τῆς βραδιῆς των μὲ τὸ ἄκκον μᾶζου, τὸ ὁποῖον σιγὰ σιγὰ φυτεύει εἰς τὴν οἰκογενειακὴν μας ζωὴν τὸ πάθος τοῦ χαρτοπαιγνίου, τὸ ὁποῖον ἀποκτηθῆναι τὸν ἄνθρωπον. Ἡμεῖς διαμκρτυροῦμεθα κατὰ τῶν διαδόσεων αὐτῶν, αἱ ὁποῖαι τόσον ὑποβιβάζουν τὸ γόητρον τῆς γυναικῆς καὶ ἐλπίζομεν πλήρη ἐπίσημον διάψευσιν αὐτῶν τούτων διὰ τῆς τακτικῆς των φοιτήσεως εἰς τὸ Βασιλικὸν θεάτρον, τοῦ ὁποῖου αἱ ἐκ δρ. 3 τιμαὶ εἶναι προσιταὶ εἰς κάθε βελάντιον. Ἐὰν μάλιστα ληθῆ ὑπ' ὄψιν ὅτι δι' οἰκογενεῖας δίδονται φυλλάδια εἰσιτηρίων μὲ ἐκπτώσεις, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι προσωπικά, ἐὰν ἀκόμη ληθῆ ὑπ' ὄψιν ἡ διαφορὰ τῆς τιμῆς, ἣν ἔχουν οἱ ἐγγραφόμενοι μνηστῆρες συνδρομηταὶ ὡς καὶ οἱ ἔχοντες εἰσιτήρια διαρκῆ, τότε οἰκονομικοὶ λόγοι ὀριστικῶς δὲν δικαιολογοῦν διόλου τὴν μὴ ἐνίσχυσιν καὶ ὑποστήριξιν τῆς Ἑλληνικῆς Σκηνῆς.

ΔΡΑΜΑΤΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΧΕΙΜΕΡΙΝΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ 1903-1904

Δραματολόγιον τῆς χειμερινῆς περιόδου 1903-1904. Ὁρέσεται Αἰσχύλου τριλογία: («Ἀγαμέμνων» — «Χοηφόροι» — «Εὐμενίδες») κατὰ μετάφρασιν ἔμμετρον τοῦ κ. Γ. Σωτηριάδου.

Τὸ Χειμωνιάτικο παραμῦθι τοῦ Shakespeare, φαντασμαγορία εἰς πράξεις πέντε κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Δημητρίου Καλαμανίου.

Μόννα Βάννα τοῦ Μέτερλικ τραγωδία εἰς πράξεις τρεῖς.
Γκάθω-Μινάρ καὶ Σια τοῦ Ed. Gondinet, κωμῶδια εἰς πράξεις τρεῖς κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Μιχ. Ζώρα.

Ἀντιγόνη Σοφοκλέους, τραγωδία εἰς πράξεις τέσσαρας κατὰ μετάφρασιν ἔμμετρον τοῦ κ. Κωνσταντίνου Μάνου.

Τὸ Ἡμέρωμα τῆς Σρίγγλας τοῦ Shakespeare, κωμῶδια εἰς πράξεις πέντε κατὰ μετάφρασιν ἔμμετρον τοῦ κ. Ν. Ποριώτη.

Φουρσάμπω τοῦ F. Augier, δράμα εἰς πράξεις πέντε κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Χ. Ἀννίου.

Ὁ Ὑπερφυσικὸς Υἱὸς τοῦ Grenet-Dancourt et M. Ogucaire, Οἱ Ἰσαυροὶ τοῦ κ. Ραγκαβῆ, τραγωδία εἰς πράξεις πέντε.

Ἐρως καὶ Γεωγραφία τοῦ B. Bjornson, κωμῶδια εἰς πράξεις τρεῖς κατὰ μετάφρασιν τοῦ Κωνσταντίνου Χατζοπούλου.

Ἡ Δωδεκάτη Νύκτα ἢ ὅ,τι θέλετε τοῦ Shakespeare, κωμῶδια εἰς πράξεις πέντε κατὰ μετάφρασιν ἔμμετρον τοῦ κ. Κωνσταντίνου Χατζοπούλου.

Ἰριγένεια ἢ ἐν Ταύροις τοῦ Goethe, τραγωδία εἰς πράξεις πέντε κατὰ μετάφρασιν ἔμμετρον τοῦ Κωνσταντίνου Χατζοπούλου.

Ἐνοικιάζονται Δωμάτια τοῦ C. Laufs, κωμῶδια εἰς πράξεις τέσσαρας.

Τὸ «Παῖδι» τοῦ κ. Γ. Τσοκοπούλου, δράμα εἰς πράξιν.

Τὸ Μαγεμμένο Ποτήρι τοῦ κ. I. Πολέμη, παραμῦθι ἔμμετρον εἰς πράξεις τρεῖς.

Ὁ Ἀμφιτρώων τοῦ Moïère, κωμῶδια εἰς πράξεις τρεῖς κατὰ μετάφρασιν ἔμμετρον τοῦ κ. I. Φραγγιά.

Διονυσία τοῦ A. Dumas fils, δράμα εἰς πράξεις τέσσαρας κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Μιχ. Ζώρα.

Οἰδῖπους Τύραννος Σοφοκλέους, τραγωδία εἰς πράξεις δύο κατὰ μετάφρασιν ἔμμετρον τοῦ κ. Ἀγγ. Βλάχου.

Ὁ Μαγνητισμὸς τοῦ Al. Bisson, κωμῶδια εἰς πράξεις τρεῖς κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Μ. Λιδωρίκη.

Ἡ Πληγὴ τοῦ Kistem Akers, δράμα εἰς πράξεις τέσσαρας κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Γεωργ. Τσοκοπούλου.

Μερόπη τοῦ κ. Δημ. Βερναδάκη, τραγωδία εἰς πράξεις πέντε.

Ὁ Μαρκήσιος Βίλλεμερ τῆς Georges Jand.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δα Εὐθ. Α. Τρίπολιν. Ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 25 ἐλήφθη. Εὐχαριστίας θερμὰς δι' εὐγενῆ φροντίδα. Πρὸς δυστροπούσας γράφω κατ' εὐθείαν.—Καν Α. Ζ. Πύργον. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε. Φύλλα ἀπεστάλησαν.—Δα Μ. Μ. Βραϊταν Φρ. 11 ἐλήφθησαν. Ὡς καὶ τὰ προαποσταλέντα 20. Εὐχαριστίας θερμὰς. Γράφω.—Καν Μ. Ζ. Κωνσταντίνον. Ἐστάλησαν ὅλα ὁμοῦ. Βεβαίως εἶχε συμβῆ λάθος. Γράφω προσεγῶς.—Καν Σ. Τσ. Μεσολόγγιον. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενεῖς φροντίδας. Φύλλα ἀπεστάλησαν εἰς τὰς νέας συνδρομητριάς, ὧν αἱ ἀποδείξεις σὰς ἀποστέλλονται προσεγῶς.—Δα Εὐθ. Μπ. Λευκάδα. Λαμβάνετε ζητούμενας πληροφορίας.—Καν Κ. Φρ. Παρισίους. Συμμορφούμεθα ὀδηγίαις σας. Δα Π. Α. Καλάμας. Νεῖα συνδρομητρία ἐνεγράφησαν. Εὐχαριστίας. Ἀποδείξεις ἀποστέλλονται. Κον Δ. Μ. Βάρναν. Φαίνεται ὅτι εἰσθε νέος συνδρομητῆς καὶ ἀγνοεῖτε ὅτι πάντοτε ἡ «Ἐρμη. τῶν Κυριῶν» διακόπτει τὴν ἐκδοσὴν τῆς ἀπὸ τὰ μέσα Ἰουλίου μέχρι 7βρίου. Ἐὰν πλὴν τῆς διακοπῆς ταύτης σὰς λείπουν φύλλα, τότε σημειώσατε τοὺς ἀριθμοὺς καὶ θὰ σὰς ἀποσταλοῦν. Δα Ε. Π. Τσιγγιέλιοι. Χρήματα δὲν ἐλήφθησαν. Φροντίσατε εἰς τὸ αὐτόθι ταχυδρομεῖον.—Καν Φ. Γ. Πύργον. Τὸ Νέον Συμβόλαιον, ὡς βλέπετε, τελειώνει. Εὐχαριστίας δι' εὐμενεῖς κρίσεις. Ζητούμενα ἀποστέλλονται. Καν Μ. Α. Μ. Μεσημβρίαν. Ἀλλὰ τὸ φύλλον ὡς ἀνηγγέλη ἔκτοτε διεκόπητο διὰ τὴν θερινὴν περίοδον. Δα Α. Χ. Σιλίτριαν. Εἰς Καλαράσιον ὄχι, ἀλλ' οὔτε εἰς Σουλινᾶ πλέον. Φύλλα ἐστάλησαν.—Καν Ε. Π. Αἴγιον. Στέλλονται καὶ συμμορφούμεαι ὀδηγίαις σας. Τὰ φύλλα φεύγον ἀπ' ἐδῶ τὴν ἐπαύριον τῆς ἐκδόσεως. Τί γίνεται ἐν τῷ μεταξῷ, ἀγνοῶ.—Καν Δ. Δ. Μεσολόγγιον. Ἀλλ' ἀπὸ τὰς 13 Ἰουλίου διεκόπη ἡ ἐκδοσις, ὡς ἀνηγγέλετο εἰς τὸ ἐν λόγω φύλλον.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Μουσακᾶ με τυρί. Κόπτετε φέτες μελιτζάνες, κολοκυθάκια, καὶ πατάτες. Τὰ ἀλευρώνετε καὶ τὰ τηγανίζετε μὲ βούτυρον. Ἐπειτα ξύετε ἄρκε ὄν τυρὶ ἢ παρμεζάνα ἢ κασκαβᾶλι καλὸ. Κάμνετε ἰδιαίτερος σάλτσα ντομάτα ὡς τῶν σκέτων μακαρονιῶν, ἂν δὲν ἔχετε σάλτσινὰ πὸ ρομπιρ. Στρώνετε εἰς μίαν καραβάνην πάτους ἀπὸ τὰ διάφορα τηγανισμένα κολοκυθία, μελιτζάνες, πατάτες, παρενθέτουσα ἐν τῷ μεταξῷ ξυσμένο τυρὶ καὶ σάλτσιν. Τὰ στέλλετε εἰς τὸν φούρνον Ἐὰν θέλετε κάμνετε τὴν συνήθη σάλτσιν μὲ αὐγά, γάλα καὶ φαρίναν τοῦ μουσακᾶ, καὶ τὸ σκεπάζετε, ὀλίγον πρὶν νὰ εἶναι ἐτοιμον.

Κυρία πολὺ ἀνεπτυγμένη καὶ κατέχουσα διακεκριμένην θέσιν ζητεῖ ἐν καλὸν μάθημα εἰς οἰκογενεῖαν. Εἶναι ἀνωτέρα πάσης συστάσεως καὶ θὰ εἶναι ἐξαιρετικῶς τυχερὰ ἢ μαθήτρια, ἥτις θὰ διδασθῆ παρ' αὐτῆς. Περιττοτέραι πληροφορίας παρ' ἡμῖν.

Τὰ μαθήματα τῆς Ἐπαγγελματικῆς καὶ Οἰκοκυρικῆς Σχολῆς ἤρχισαν ἀπὸ τῆς 1ης 8)βρίου. Μαθήτρια ἐπὶ διδάκτορις διὰ τὸ τμήμα τῶν τεχνιτριῶν ραπτριῶν ἐγγράφονται μέχρι 1ης 9)βρίου. Διὰ τὰ ἰδιαίτερα μαθήματα τῆς οἰκοκυρικῆς μέχρι 15ης 9)βρίου.

Ὁ κατάλογος τῶν δωρεᾶν εἰταγομένων ἐκλείπει συμπληρωθέντος τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν.

Δίδακτρα διὰ τὰς τεχνιτριάς δρ. 8 διὰ τὴν κοπτικὴν καὶ ραπτικὴν μόνον. Δρ. 15 δι' ὅλα τὰ μαθήματα. Διὰ τὰ καλλιτεχνικὰ μαθήματα, διὰ τὸ σίδηρον καὶ τὴν μαγειρικὴν 1 δρ. τὸ μάθημα.

Κόρη καλῆς οἰκογενεῖας γνωρίζουσα ἄριστα τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν καὶ φιλολογίαν, κάτοχος καὶ σχετικοῦ διπλώματος, καὶ συνιστωμένη θερμότηα παρ' ἡμῶν ζητεῖ παραδόσεις. Ἡ διεύθυνσίς της εἰς τὸ γραφεῖον μας.